

Csak egy család

Ruszin Anna

Nagymama sokat mesél, apa sokat hallgat, a kislány mindig fülel. Figyeli nagymama meséit, apa csöndjét. Sokat tud nagymamáról, mégsem eleget, szinte semmit apáról, mégsem keveset.

Nagymama kislánként Szibéria zord telén járt iskolába, futottak a hóban, felkapaszkodtak a rénszarvasszánra, viharban hó-kunyhót építettek, hajnalban indultak, este érkeztek, játszottak, küzdöttek, éltek.

Apa kisfiúként sokat nevetett, magyar kisváros panellakásában olvasott, iskolából ellógott, kisöccsével a városban, mezőn kalandozott, szemtelenkedett, rosszkodott, álmodott, élt.

Ne hidd, hogy mindent tudsz, így még nem ítélhetsz.

Nagymama szeretett táncolni, hűgával az ágyon ugráltak esténként, amikor szüleik munkában voltak, ruhácskájuk pár-nával tömték ki, gyermeküket büszkén mutatták

egymásnak, és kikaptak, ha anyu és apu gyerekes játékukon rajtakapta őket. Sokat sírtak, kemény felnőttek lettek.

Apa horgászott öcsivel, focizni az iskolai pályára jártak, és szidást kaptak, ha a gondnok meglátta, amint átmásznak a kerítésen. Nagymama haragudott, hogy rossz útra viszi a kicsit, a pofon után jött a duzzogás. Keveset sírt, makacs felnőtt lett.

Tudnod kell, ez nem minden.

Nagymama szerette a bálokat, a nagy fagyban a tiltás ellenére is az üvegszálás harisnyában ment el. Megfagyott a harisnya, szétpattant, a szilánkok a húsába fúródtak. A tanulságot megtanulta, vastag gyapjúharisnyába járt azután a bálba, a lila pöttyök örök emlékeztetőül maradtak a combján.

Apa lázadó fiú volt, a környékbeli munkásokkal összejártak sakkozni, cigarettáztak, nevettek, nagymama tiltására fittyet hányva alkoholt ittak. Megártott a sok tömény, házi pálinka, a gyerek rosszul lett, nagymama a kórház után felpofozta. Az alkoholmérgezést kiheverte, de a pofon okozta keserűség örök emlékként ég a szívében.

Kérlek hallgass meg, annyi mindent kell még elmondanom.

Nagymama az egyetlen sokat táncolt, Moszkvában, távol a szüleitől boldogan élt és virult. Aztán jött nagypapa, a nagyeszű magyar fiú, a csendes úriember, aki szeret a városban andalogni, a szoba magányában komolyan beszélgetni. Elmaradtak a bálók nagymama életéből, jött helyette apa, a sok tanulás, küzdés az életben.

Apa szeleburdi fiú volt, a középiskolát nem fejezte be, a városban csavargott, a lépcsőházban rohangált. Anya nyakába esett a lépcsőn, megszerették egymást. A csendes,

szorgalmas főiskolás lány romantikára vágyott, majd jött egy kislány, egy gyors esküvő, sok poronty, munka és költözés.

Nem mondhatom, hogy rossz volt, nem mondhatom, hogy jó volt. Olyan sok minden történt velük az életben.

Nagymama sokat sírt, nagypapa elhagyta, egyedül a két gyerekkel, kemény munka az élet, egyedül a nagy ágyban, az örökös félelem éjjel. Megbékélt, felnőttek a gyerekek, most annyira mások, s bár a két fiú nem beszél egymással, az anyjukat azért szeretik. Sokat adott nekik, és sose kért sokat.

Apa sokat nevetett, anya mindig boldogította, együtt a hét gyerekkel, örök munka az élet, de egymás mellett a nagy ágyban nyugodt az éjjel. Megnyugodott, felnőtt, s bár sok a vita a családban, azért szeretik egymást. Sokat adnak egymásnak és sokat kérnek.

Történetük még nem véges, még élnek, remélnek, szeretnek.

Nagymama már nyugdíjas, kis lakásában sütöget, unokái gyakran látogatják, most már elégedett az életével, készül a hetvenedik születésnapjára, a nagy családi ünnepre gyűjtöget. Már nem reméli, hogy fiai kibékülnek, egyszer valami végleg elválasztotta őket, és most már késő, de talán még unokáit összehozhatja. Nyugdíjasklub, öregtorna, nyüzsgés az élet. Már nem fél éjjel egyedül az ágyban, de az ajtót kulcsra zárja, sajnos ilyen világban élünk.

Apa már nem ír, kis kertés családi házban éldegél népes családjával, az ismerősök sokat látogatják, s bár elégedett, nem szívesen gondol vissza gyermekkorára. Már nem reméli, hogy megvalósíthatja álmait, nem örül az

öregedésnek, nem hisz a világnak, de sportol, játszik a gyerekekkel, káosz az élet. A nappaliban alszik, ha nyugtalan az éjjel, de reggelre mindig elsimul a viszály, mert mégis szép az élet.

A kislány csak ül és figyel. Hallgatja nagymama meséit, apa csöndjét. Sokat tud nagymamáról, mégsem eleget, szinte semmit apáról, mégsem keveset. Tudja, amit kell, kipótolja, amit nem. Már érzi, mit akar, sejtí, hogy mit nem. Mert nagymama meséje sokat mond, apa csöndje sokat ad.

Hidd el, kérlek, más nem számít. És ez így van jól.